

VRUCHT EENER CHRISTELIJKE BEWAARSCHOOL.

Nooit kan men te vroeg den Heer leeren kennen-en liefhebben. Dat zal u de volgende geschiedenis leeren, en wel eene van de Bewaarschool van de Vereeniging ter Verbreiding der Waarheid te Amsterdam.

Ik ga u verhalen van een kleinen jongen, zoo klein als er gewoonlijk de Bewaarschool bezoeken. Hij is aanvullig van aard, maar woelig van geest; de schoolbank is hem te stil; hij wandelt liefst met de hoofdonderwijzers of met de helpsters de school op en neer, als anderen rustig zitten. Maar hoort hij vertellen daar moet hij bij zijn; dan is het woelige kind stil als een muus; 'en vooral als er van den lieven Heiland gesproken wordt. Als de jufvrouw van de ongelukkige Heidenen verhaalt, luistert hij ook met open oort en mond, en als dan 's maandags het zendingbusje zoo gaarne een halven cent van de kleintjes ontvangt, brengt hij gewoonlijk twee heele centen daarvoor mede.

Eens op een maandag wordt hij gemist. — „Hé," vraagt de jufvrouw, „is K. er niet?" — „Neen, jufvrouw! hij is ziek," is het antwoord, en meteen is de moeder daar; en zegt: „Jufvrouw! hier zijn de centen van K., hij is ziek." — „Wel, wat scheelt hem?" De moeder zeide het was verkoudheid. Het zijn echter mazelen geworden. Veertien dagen wordt hij in de school gemist. Daar komt de vader diep bedroefd aan de school, en zegt op de vraag wat er aan scheelde: „Och, jufvrouw, mijn kleine jongen is naar den Heiland gegaan, dien hij hier op school had lief gekregen."

Op het verzoek van de onderwijzeres dat hij haar nu wat van dien lieven kleine zou vertellen, deelde de vader een en ander mede, dat de jufvrouw spoedig heeft opgeschreven.

De kleine jongen was een voorbeeld in huis. Ieder werd vermaand en gesticht door het kind, hoe jong hij ook was. Zijne ouders konden hem nooit thuis houden. In zijne ziekte zelf hij telkens: „Vertelt u mij dan uit den bijbel, of laat mij naar school gaan." Dikwijls vermaande hij zijn zusje om toch zoet te zijn, want de Heer hoorde en zag haar. Eens was hij stug tegen iemand die hem kwam bezoeken. Toen zei de moeder: „Maar K...!" — „Och ja, moeder! vergeef u het mij; ik zal het niet weer doen. Zou de Heer het mij ook vergeven?" Als grootmoeder, die veel over huis verkeert, van een zieken heer kwam dien zij oppast en die den Heer vrees, zeide hij: „Als ik dan niet naar school mag, breng u mij dan bij dien heer; dat ik toch van den Heere Jezus hoor." Eens zeide hij: „Wat zal ik blijde zijn, als het Paasch is!" Moeder denkt dat het om een ei is en geeft hem er een. „Neen, dat niet!" roept de kleine jongen uit. „Grootmoeder! geef mij uwen bijbel met prenten." Wat hield hij veel van dien bijbel! Daar kon hij heel lang stil in zitten kijken. Maar nu moest hij de plaat hebben, waarop de Heiland hangende aan het kruis wordt voorgesteld. Zoodra hij die plaat had, riep hij vol vreugde uit: „Daar; och moeder, grootmoeder, vader! zie eens, daar hangt nu de lieve Heiland voor mijne zonde, voor mijn booze hartje. Kom, moeder, zingen!... maar niet zoo'n raar versje. Uit het kerkboek!" De moeder vraagt: „Wat zal ik zingen?" Hij noemt wat op; maar moeder kan hem niet verstaan, totdat zij eindelijk vraagt: „Is het ook: „Is dat, is dat mijn Koning?" Dit had men hem hooren zingen. „Ja!" zegt het kind; „En ik kost Hem die slagen." Ook zingen: „Midden-

punt van ons verlangen." O, moeder! wat zal ik blij zijn, als het Paasch is."

De kleine jongen scheen te herstellen. Zijne moeder beloofde hem nu: „Als het Paaschfeest over is, gaat gij weer naar de jufvrouw." — „Dat wil ik wel; breng mij nu maar, moeder!" — „Neen, kind! nu nog niet; na Paschen." — „Ja, maar ik blijf niet bij u, moe!" — „Niet, kind!" — „Neen, moe! Ik ga naar den hemel, naar den lieven Heiland, die voor mij aan het kruis heeft gehangen." Vader en moeder zien elkander aan; zij kunnen het niet gelooven, want het kind speelt op den grond. Moeder zegt daarom: „Nu kind! gij gaat spoedig weer naar school." — „Neen, moe! ik ga naar den hemel, naar mijn lieven Heiland! Maar zal u mijne centen voor de heidenkinderen aan de jufvrouw geven!" Het behoeft haast niet gezegd te worden, dat de moeder aan dit verlangen gaarne voldeed, en iedere week, zoo lang de kleine jongen thuis bleef, de centen voor hem met het zusje medegaf.

Dit alles geschiedde vóór Paschen. Doch ziet, daar wordt het zaterdag; het kind wordt erger, en moet naar bed. Hij wordt stiller en moeder bemerkt dat hij gedurig ligt te bidden en in zichzelf te spreken, totdat hij moeder roept en haar verzoekt hem wat hooger op te leggen; „want" zeide hij, „hij zag den Heere Jezus, en dan kon hij beter zien; want de Heer riep hem; en o! het was zoo mooi!" En zie, op den tweeden Paaschdag met een blijden groot en helderen geest blies hij den adem uit, om op de vleugelen der engelen bij den Heere Jezus gebragt te worden.

Jungdige lezer of lezeres! bezoek toch trouw de Zondagschool. Neem de lessen goed in acht, die u daar gegeven worden. Al uwe onderwijzers en onderwijzeressen bidden gedurig voor u, dat de goede God u door zijn Heiligen Geest gelieve te bekeeren en u een nieuw hart te geven. Zij wenschen zoo vurig, dat gij ook eens zult helpen de waarheid verbreiden. De zoetste belooning voor al hun liefdevollen arbeid zal zijn: zoo gij den Heer leert kennen, en liefhebben, en dienen. Zij verlangen alleen uw geluk. En gij kunt nooit in waarheid gelukkig zijn, dan wanneer gij, zoo als de kinderen, van wie gij gelezen hebt, den Heere Jezus als uwe Verlosser kent en dient. Zij geven zich zoo gaarne alle moeite, opdat gij maar in den hemel moogt komen. Misschien sterft gij jong; en als gij jong God hebt leeren vreesen en dienen, dan gaat gij naar den hemel; anders, gij leert en weet het, anders kunt gij daar niet, neen nooit komen; en als gij dan naar de hel gingt, dat zou verschrikkelijk zijn. Misschien leeft gij lang en wordt oud. Wij weten het niet. Als de Heer u lang laat leven, wat zult gij dan gelukkig zijn, als gij uw hart aan den lieven Jezus hebt gegeven, en ook gij dan weer kinderen tot Hem zoekt te brengen. Dat hopen, dat verachten wij van u; en als wij, door Gods goedheid, reeds bij den Heer zullen zijn, dan verwachten wij u ook daár. En dan, o dan zingen wij met de schare der verlost, die niemand tellen kan (Gen. 46 vs. 48, 49, 50:

Het Lam, voor ons op aard geslagt,
Is eenwig waard t'ontrangen
De wijsheid, rijkdom, eer en kracht,
En dankbare lofgezangen!

Hij overwon met leeuwenmoed
De hel en al haar magten,
Hij kocht ons Gode met zijn bloed
Uit allerlei geslachten.

Triomf! als Priesters naadren wij,
Gereinigd van de zonden,
Als Koningen gekroond en vrij,
Van allen dwang ontbonden!

T. M. L.

IK BEN NIET BANG OM TE STERVEN.

„De Heer kent degenen die de zijnen zijn." Ja! in welke afgelegen plaatsen zij ook wonen, en hoe ver van anderen verwijderd, Hij kent al zijne kinderen, weet wie zij zijn, weet waar zij zich bevinden, zorgt teeder voor hen, en zal ze veilig te huis brengen. Het is een groot voorrecht in aanraking gebragt te worden met die armen in de wereld, om „te gelooven en te leven."

Eene dame die dikwijls armen bezoekt, verhaalt het volgende: Ik ontmoette in een klein huisje eene zeer oude vrouw. Ik sprak met haar, en met eene schorre, gebroken stem vertelde zij mij dat zij „erg zwak" was. Iedereen keer, dat ik bij haar kwam, kreeg ik hetzelfde antwoord; eenigen tijd daarna vond ik hare plaats bij het vuur ledig, en vraagde aan anderen, waar zij gebleven was.

„O, mevrouw," was het antwoord, „de arme ziel is boven, zij wordt zoo zwak en dof; en zij denkt in het geheel niet meer aan hetgeen er rondom haar gebeurt.

„Kan zij het voorlezen niet hooren?" vroeg ik.

„Ik weet het niet, mevrouw; maar het schijnt alsof niets haar schelen kan."

Ik verzocht toen haar te zien, en werd geleid naar een klein zolderkamertje, waar de oude vrouw schijnbaar bewusteloos nederlag. Op mijn verzoek werd ik met haar alleen gelaten, en het nachtliechtje werd naast mij op een stoel gezet. Zij begreep spoedig wie ik was.

„Gij zijt zeer ziek," zeide ik.

„Ja mevrouw, ik denk niet, dat ik ooit beter zal worden."

„En als gij deze wereld verlaat, waar hoopt gij dan heen te gaan?"

„Ik hoop, mevrouw, dat ik in den hemel zal komen; ik doe al wat ik kan, ik bid dag en nacht."

„Ja, maar gij moet niet denken, dat gij daarom in den hemel zult komen; gij moet alle eeren vertrouwen op het bloed van Jezus; Hij kwam in de wereld om zondaren zalig te maken, zijn bloed reinigt van alle zonden!"

Zij stemde dit toe, en vroeg mij dringend om haar voor te lezen uit het gezegende Boek.

Ik voldeed gaarne aan haar wensch, en zij scheen opgebeurd en ver troost.

Daarna bezocht ik haar nog dikwijls, en hoe dof zij ook was, de naam van Jezus wekte haar altijd op; zij openbaarde een toenemend vertrouwen in Hem, ook terwijl haar ligchaam steeds zwakker werd.

Op een avond scheen zij zeer zwak. Wij spraken over den dood en ik las haar den 23sten Psalm voor — Gods belofte van zijn volk nabij te zijn in de donkere vallei.

„Gij zijt immers niet bang, Betje, om u aan Hem toe te vertrouwen?"

„Neen, mevrouw," zeide zij zacht.

Er volgde eene korte stilte, toen zij op eens de werkelijkheid van die heerlijke belofte scheen te gevoelen, hare handen in elkander sloeg, en uitriep:

„Neen, waarlijk, ik ben niet bang om te sterven."

Van nu af nam hare zwakheid toe, en den volgenden zondag zag ik duidelijk dat het nur harer bevrijding nabij was. Het hijgen naar adem maakte het haar bijna onmogelijk iets te zeggen; maar zij beduidde mij toch, dat zij iets uit den Bijbel wilde hooren. De 23ste Psalm vertroostte haar weder. Ik vroeg haar:

„Betje, zijt gij bang? Gij zijt nu in het dal der schaduwen des doods, vrees gij geen kwaad?"

„Neen."

„Waarom niet? Waarop vertrouwt gij? Op iets dat gij gedaan hebt of doen kunt?"

„O, neen, neen."

„Waarop dan?"

Met eene zwakke, gebroken stem antwoordde zij met nadruk:

„Op niets dan op — het bloed — van Jezus — dat van — alle zonden — reinigt!"

Spoedig daarop vroeg zij om water, en ik herinnerde haar aan de levende fontein, waaruit zij weldra zou drinken, om nimmermeer te dorsten. Zij luisterde begeerig, en stemde in met de regels, die men voor haar opzeide:

„Niets, o Jezus, dan uw bloed,
Geeft voldoening aan 't gemoed."

Zij ontsiep in Jezus, die haar zoo zachtens geleid had, en haar geleerd had zich vertrouwenlijk aan Hem over te geven.

Welk eene verandering voor haar! Geen lijden, geene zonde, geene droefheid meer! Haar zolderkamertje verwisseld met eene van de „vele woningen" daar boven. Aan al hare behoeften voldaan door de Oneindige Liefde!

„Het Lam, dat in het midden des troons is zal hen weiden, en zal hen leiden tot levende fonteinen der wateren; en God zal alle tranen van hunne oogen afwissen."

BLADVULLING.

Iemand zeide eens tot een vroom grijsaard, wien men het kon aanzien, dat hij vrede had gevonden voor zijn hart, maar dat hij ook de vreugde, die God in dit leven hem schonk, dankbaar genoot, dat hij al heel gelukkig scheen. „Ik sta op Nebo," was zijn antwoord. „Alzoo," hernam de ander, „zijt gij bereid, maar niet gehaast." Zijt gij ook zoo gelukkig?